

νος (α). Ἔτι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἐλενος ἔκτισε τὴν πόλιν Βουθρωτῶν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ βουῆς καὶ τρωτός· διότι ἐθυσιάζε βουῆν, ὁ ὁποῖος ἔφυγε πληγωμένος, ἐπειδὴ δὲν ἔσφαξεν αὐτὸν καλὰ ὁ Βούπληξ· ἔπειτα ἔπεσεν ἐκεῖ, ὅπου ἐκτίσθη ἡ πόλις Βουθρωτός, καὶ Βουθρωτός ὀνομαζομένη. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ κτίσης τῆς πόλεως ὠνομάζετο Βουθρωτός, καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη (β).

δ. ζ. Ἐμμενε λοιπὸν ὁ Πίελος βασιλεὺς τῆς Μολοσσίδος, καὶ ἐκ τούτου κατάγεται ὁ τρίτος Πύρρος, ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. Δὲν ἰξεύρομεν ὅμως τί ἐγένετο εἰς τὴν Ἠπειροῦ, οὔτε τοὺς ἀπογόνους βασιλεῖς τοῦ Πιέλου γνωρίζομεν, οὔτε τὰ ἔργα αὐτῶν μέχρι τοῦ Θαρύπου, ὁ ὁποῖος ἦτον δέκατος πέμπτος ἀπόγονος τοῦ Πιέλου· ἐπειδὴ ἔταπεινώθησαν, καὶ ἐδαρβαρώθησαν τόσον, ὥστε δὲν εἶχον κοινωνίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι εἰς τὴν ἀποικίαν τῶν Ἰώνων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν διάφορα ἔθνη τῆς Ἑλλάδος μεμιγ-

(α) Στέφαν. Βούλ.

(β) Στέφαν. Βουθρωτ.

μένα, ἦσαν καὶ Μολοσσοί. Ταύτην τὴν ἀποικίαν ἔφερον οἱ υἱοὶ τοῦ Κρόδρου ἐκ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν μικρὴν Ἀσίαν κατὰ τοὺς 1113 Χρόνους πρὸ Χριστοῦ. Καὶ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἡ Μολοσσίς ἦτον πολυάνθρωπος τότε. Κατὰ τοὺς χρόνος τοῦ Θεμισοκλέους ὅμως ἀναφέρεται ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὡς ἐπίσημος βασιλεὺς, καὶ ὀπασοῦν δυνατὸς· ἐπειδὴ κατέφυγεν ὁ Θεμισοκλῆς εἰς αὐτὸν κατὰ τοὺς 470 πρὸ Χριστοῦ, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν πρέβεις εἰς τὸν Ἄδμητον, καὶ ἐζήτησαν τὸν Θεμισοκλέα φοβερίζοντες, ὅτι θέλουν κηρύξῃ πόλεμον κατ' αὐτοῦ ὃν δὲν παραδώσῃ αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἄδμητος δὲν τὸν παρέδωκε μὲν, ἀλλὰ τὸν ἔσειλε κρυφίως εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Καὶ οὕτως ἐφύλαξε τὸν ἔντιμον Ἡπειρωτικὸν καὶ βασιλικὸν χαρακτῆρα, ἀπέφυγε φρονίμως καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὴν κατηγορίαν τῆς προδοσίας (α).

δ. η'. Κατὰ δὲ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς λέγει ὁ Θουκυδίδης (β) συνεμάχησαν καὶ

(α) Πλούταρχ. Θεμισοκλ.

(β) β. π'.

οἱ Ἑπειῶται μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἔπεμψαν καὶ αὐτοὶ ἐράτευμα εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐπειδὴ οἱ Ἀμβρακιῶται ἤθελον νὰ κυριεύσωσι τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ νὰ ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτον ἰσχυρὸν, ὤξερυν ὅμως ἐδεδύχησαν καὶ ἐβαρβαρώθησαν, ὥστε ἐκάλεσαν συνοίκους τοὺς Ἀμβρακιώτας, τοὺς ὁποίους λέγει Ἀμβρακιώτας ὁ Θουκυδίδης. Οἱ δὲ Ἀμβρακιῶται ἤκμαζον τότε καὶ ἦσαν Ἕλληνας ἅπαντες· ὅθεν ἔμαθον ἀπὸ αὐτοῦς καὶ ἐκεῖνοι οἱ Ἀργεῖοι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ ἑλληνίσθησαν καθ' ὅλα. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἀμφίλοχοι, ὅσοι ἦσαν εἰς ἄλλας πόλεις ἔξω τοῦ Ἄργους, ἔμειναν βάρβαροι. Ἰσχυρὸν δὲ ἀφ' οὗ ἔγιναν δυνατοὶ οἱ Ἀμβρακιῶται, ἐδίωξαν τοὺς Ἀργεῖους, καὶ ἐκράτησαν αὐτοὶ τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμφίλοχοι κατέφυγον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἔπειτα ἐκάλεσαν τοὺς Ἀθηναίους εἰς βοήθειαν αὐτοῖτε καὶ οἱ Ἀκαρνανεῖς. Τότε ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Φορμίωνα μὲ τριάκοντα τριήρεις, καὶ οὕτως ἀνέλαβον πάλιν τὸ Ἄργος, καὶ ἐξηνῶραπόδισαν τοὺς Ἀμβρακιώτας· δηλαδὴ ἔλαβον αὐτοὺς αἰχμαλώτους. Καὶ τότε ἔ-

καμιν συμμάχων οἱ Ἄκαρνανες μετὰ τοὺς Ἀθηναίους (α). Τὸ δὲ Ἄργος ἐκράτησαν οἱ Ἄκαρνανες καὶ Ἀμφίλοχοι.

§. γ'. Διὰ τοῦτου ὕστερον οἱ Ἀμβρακιῶται εὐρόντες εὐκαιρίαν, ἐκάλεσαν τοὺς Χάονας καὶ ἄλλους πολλοὺς Ἠπειρώτας, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει βαρβάρους ὁ Θουκυδίδης, καὶ ἐστράτευσαν εἰς τὴν Ἀμφιλοχίαν. Δὲν ἐδυνήθησαν ὅμως νὰ κυριεύσωσι τὸ Ἄργος, καὶ ἐπέσρυσαν ἀπρακτοί. Ὄθεν μετὰ ἓνα χρόνον ἐζήτησαν οἱ Ἀμβρακιῶται βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐκάλεσαν εἰς συμμάχων καὶ τοὺς ἄλλους Ἠπειρώτας. Εἰς ταύτην τὴν περίσασιν ἀναφέρει τινὰ ἔθνη Ἠπειρωτικά ὁ Θουκυδίδης, τὰ ὁποῖα ἦσαν αὐτόνομα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων, καὶ τρόπου τινὰ ἰσοδύναμα. Καὶ τινὰ μὲν εἶχον βασιλεῖς, τινὰ δὲ δημοκρατίαν. Ἦλθον, λέγει, εἰς τὴν συμμάχων ταύτην χίλιοι Χάονες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀβασίλευτοι· εἶχον δὲ δύο στρατηγοὺς ἐκ τοῦ πρώτου γένους αὐτῶν, Φώτιον καὶ Νικάνορα ὀνομαζομένους. Τοῦτο τὸ γένος εἶχε τὴν διοίκησιν τῶν Χάωνων κατὰ διαδοχὴν ὡς φαίνεται· ἐπει-

(α) Θουκυδίδ. Β'. ξη'.

δὴ εἶχον τὴν διοίκησιν τὸν ἕνα χρόνον ὁ ἕνας, καὶ τὸν ἄλλον ὁ ἄλλος. Ὅμοῦ μὲ τοὺς Χάουνας ἐσράτευσαν καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἀβασίλευτοι. Οἱ δὲ Παραυαῖοι ἦλθον μὲ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ὀροίδον ὀνομαζόμενον. Οἱ δὲ Ὀρέσαι εἶχον βασιλέα Ἀντίοχον καλούμενον, ὅστις δὲν ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἐσειλε χιλίους Ὀρέσας ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ὀροίδου τοῦ βασιλέως τῶν Παραυαίων. Οἱ δὲ Μολοσσοὶ εἶχον τότε βασιλέα τὸν Θάρυπον, ὅς τις ἦτον ἀνήλικος, καὶ ἐπετρόπευεν αὐτὸν ὁ Σαβύλιθος βασιλεὺς τῶν Ἀντιτάνων, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον, ἔχων τοὺς Μολοσσοὺς καὶ Ἀντιτάνους ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ (α).

§. ι'. Ἐκ τούτων γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἔθνη ταῦτα ἦσαν σύμφωνα τότε, καὶ εἶχον ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην ἀναμεταξύ των· ἐπειδὴ οἱ Θεσπρωτοὶ καὶ Χάουνας ἐσράτευον ὁμοῦ· ὁμοίως καὶ οἱ Παραυαῖοι καὶ Ὀρέσαι, καὶ οἱ Μολοσσοὶ καὶ Ἀντι-

(α) Τὸ κείμενον τοῦ Θουκυδίδου, εἰς ἐκδόσ. τινὰς, Β'. π'. 18, ἔχει. „Μολοσσοὺς δὲ ἤγεεν Ἀντιτάνας Σαβύλιθος.“ Ἐνταῦθα ἐλλείπει ὁ καὶ, ὅπερ φέρει πολλὴν σύγχυσιν, μάλιστα εἰς ἀναγνώσῃν ἱστορίας ἄμοιρον· δεῖ οὖν ἀναγνώσκειν. Μολοσσοὺς δὲ ἤγε καὶ Ἀντιτάνας Σαβύλιθος.

ταύτες. Καὶ ὅτι οἱ Μολοσσοὶ ἦσαν ἰσοδύναμοι σχεδὸν μὲ τοὺς ἄλλους. Καὶ τέλος ἐντεῦθεν γνωρίζομεν τὴν ἑλικίαν τοῦ Θαρύπου, τοῦ ὁποίου τὸν πατέρα δὲν ἰξεύρομεν. Ὅτι δὲ τὰ Ἑπειρωτικὰ ἔθνη ἦσαν εἰς ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην μαρτυρεῖ καὶ ἄλλη τὶς περίσασις. Εἶχον νόμον, καὶ συναζώνται οἱ βασιλεῖς ὅλης τῆς Ἑπείρου, καὶ ὁ λαὸς ὁμοίως, εἰς τὴν πόλιν τῆς Μολοσσίδος Πασσαρῶνα, ὅπου ὤμνουν τὸν κοινὸν ὄρκον, μὲ θυσίας λαμπρὰς καὶ τελετὰς εἰς τὸν Ἄρειον Δία· οἱ μὲν βασιλεῖς ὤμνουν, ὑποσχόμενοι, καὶ διατηρήσωσιν ἔννομον τὴν διοίκησιν, καὶ καὶ νὰ διοικῶσι κατὰ τοὺς κοινούς νόμους· ὁ δὲ λαὸς, ἵνα διατηρῇ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν κατὰ τοὺς αὐτοὺς νόμους. Καὶ οὕτως αἱ μὲν διοικήσεις ἦσαν ἔννομοι, καὶ ἐγίνοντο μὲ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ θέλησιν· οἱ δὲ βασιλεῖς καὶ τὰ ἔθνη τῆς Ἑπείρου ἦσαν ὅλα συνδεδεμένα εἰς μίαν κοινὴν συμμαχίαν. Τὸ δὲ μέγιστον κράτος φαίνεται ὅτι εἶχον οἱ Μολοσσοί· καὶ διὰ τοῦτο λέγει ὁ Πausanias (α), ὅτι οἱ Ἑπειρῶται ὑπετάσσοντο εἰς ἓνα βασιλεῖα ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Πιέλου, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ

(α) Ἀττικ. ια'.

Θαρύπου και Ἀλκίτου, ἐν ᾧ ὁ Θουκυδίδης ἀριθμεῖ τοσοῦτους βασιλεῖς, ὡς εἶρηται.

§. ιβ'. Εὐρήκαμεν λοιπὸν τὴν ἡλικίαν τοῦ Θαρύπου, ὁ ὁποῖος ἀνέζησε πάλιν τὴν Ἡπειρον μετὰ τὴν ὀρθὴν καὶ σοφὴν διοίκησιν αὐτοῦ. Ἡ μὲν δυστυχία τοῦ Θεμισοκλέους ἔγινεν αἰτία, νὰ ἀναφέρουσιν οἱ Ἱστορικοὶ τὸν Ἀδμητον. Ὁ δὲ πόλεμος τῶν Ἀμβρακιωτῶν καὶ Ἀμφιλοχιακαρναίων, ἔγινεν αἰτία, νὰ ἀναφέρῃ καὶ ὁ Θουκυδίδης τοὺς Ἡπειρώτας, καὶ ἐν τούτοις εἶπεν, ὅτι ὁ Θάρυπος τότε ἦτον ἀνήλικος, καὶ εἶχεν ἐπέτροπον τοῦ βασιλείου, διωρισμένον βεβαίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ μὲν Ἀδμητος, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θεμισοκλῆς, ἤκμαζε περὶ τοὺς 480 χρόνους πρὸ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Θάρυπος ἐπετροπεύετο περὶ τοὺς 430· ὅθεν εἶναι πιθανὸν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου, ἢ ἐγγουός. Καὶ οὕτως ἡ βασιλεία τοῦ Θαρύπου ἄρχισε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ἔως τότε λοιπὸν οἱ Ἡπειρώται ἦσαν ταπεινοὶ καὶ ἀφανεῖς. Ὁ Ἀδμητος ὅμως εἶχε τινὰς σχέσεις μετὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, ὅτι κατεφρόνησε μίαν ζήτησιν αὐτοῦ ὁ Θεμισοκλῆς.

§. ιγ'. Ὁ δὲ Θάρυπος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπό-

γονος τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς πατρός, καὶ τοῦ Ἡρακλέους πρὸς μητρός, ὡς προείπομεν, δὲν ὑπέφερε ταύτην τὴν κατάστασιν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ἀναστήσῃ πάλιν τὸ εὐδοξοῦ γένος τῶν Ἡπειρωτῶν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐξύπνισεν αὐτὸν εἰς τοῦτο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος· ἐπειδὴ ὡς εἴρηται, ἦλθον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἀμβρακίαν, ἔπειτα καὶ εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἡπείρου, στρατεύματα καὶ στόλοι τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι συνανεδρέφοντο μὲ τοὺς Ἡπειρώτας. Ἔτι δὲ ἔγνωσαν καὶ σύμμαχοι, καὶ ἔβλεπον τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἑλληνικῆς μαθήσεως καὶ εὐνομίας· ὅθεν ὁ Θάρυπος ἔφερεν ἀνθρώπους πεπαιδευμένους ἐκ τῆς Ἑλλάδος, κατέστησε σχολεῖα, διέταξε νόμους Ἑλληνικοὺς, εἰσήγαγε τὰ Ἑλληνικὰ ἥθη, ἐκόσμησε τὰς πόλεις, ἐκαλλιέργησε τοὺς Ἡπειρώτας, καὶ ἄρχισαν πάλιν νὰ ἔχωσι κοινωνίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο ἐνομίσθη μέγας βασιλεὺς (α), καὶ ἔμεινε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀθάνατον, διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην. Οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ βασιλεῖς μήτε φαίνονται, μήτε ἀκούονται, μήτε γνωρίζομεν

(α) Ὁ Πλούταρχος λέγει τοῦτον Θάρρύταν.

τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἐπειδὴ ἔμειναν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας (α). Ἐγέννησε δὲ τὸν Ἀλκέταν, ὅστις ἔμεινε διάδοχος αὐτοῦ.

§. ιγ'. Ὁ δὲ Ἀλκέτας, μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, εἶχε περισσοτέραν κοινωνίαν μετὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ μεγάλην ἐπιρροήν εἰς τὰ πολιτικά τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος ἦτον ὁ πρῶτος Ἀλκέτας, ἐπειδὴ ἔχομεν καὶ δεύτερον. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἤκμαζεν ὁ Ἰάσων, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, ὁ μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικός. Οὗτος ἐκυρίευσεν τὰ μεταξὺ Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας ἔθνη, εἰσέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἡπειρὸν, καὶ ἠνάγκασεν τὸν Ἀλκέταν, νὰ γένη σύμμαχος αὐτοῦ. Ἴσως διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ξενοφῶν τὸν Ἀλκέταν Ἰπαρχον τῆς Ἡπείρου, ὡς ὑποκείμενον δηλαδὴ τοῦ Ἰάσωνος. Τοῦτο μαρτυρεῖ τρόπον τινὰ καὶ ὁ Δημοσθένης, ὅτι ὁ Ἰάσων καὶ Ἀλκέτας ἔγιναν τότε σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων. Ὄθεν ὅτε ἐπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Σιτηκλέα μὲ ἑξακοσίους πελτασάς, νὰ βοηθήσῃ τοὺς Κερκυραίους, τοὺς ὁποίους ἐπολιόρχησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, παρεκάλεσαν τὸν Ἀλκέταν, νὰ τοὺς βοηθήσῃ, νὰ περάσωσιν ἀπὸ τῆν Ἡπεί-

(α) Πλούταρχ. Πύρ. α'. Πausan. Ἀττικ. Ια'.

ρον εἰς τὴν Κέρκυραν. Καὶ οὕτως ἐπέρασαν τὴν νύκτα. Τοῦτο δὲ ἔγινε περί τοὺς 380 χρόνους πρὸ Χριστοῦ. Τέλος δὲ, μετ' ὀλίγου, ὅτε ἔκρινον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Τιμόθεον, καὶ ἤθελον νὰ τὸν φονεύσωσιν, ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀλκίτας καὶ Ἰάσων, καὶ παρακαλέσαντες τοὺς Ἀθηναίους, ἔσωσαν αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Ἐπειδὴ ὁ Τιμόθεος ὅτε ἐπολέμησεν ὀλίγον πρότερον, καὶ ὑπέταξε τὴν Κέρκυραν, ἔκαμε συμμάχους τοὺς Ἡπειρώτας, Χάονας, Θεσπρωτοὺς, Μολοττοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους παραθαλασσίους. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη καὶ μετὸν Ἀλκίταν (α), καὶ τότε ἔγινεν ὁ Ἀλκίτας μάλιστα φίλος πισὸς καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων (β). Ἀφῆκε δὲ δύο υἱοὺς τῶν Νεοπτόλεμον καὶ Ἀρύβαν.

δ. ιδ'. Οὗτοι δὲ οἱ δύο ἀδελφοὶ, ὁ Νεοπτόλεμος καὶ Ἀρύβας, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσιν, ἀλλ' ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον εἰς δύο

(α) Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. α'. 4. 10. Δημοσθέν. Πρὸς Τιμόθ. γ'. γ'. Διόδ. Ιε'. λς'. Κορνήλ. Νέπ. Τιμοθ. Βίη.

(β) Οἱ μὲν σχολιασ. τοῦ Δημοσθέν. διαζῶσιν, λέγοντες, ἴσως ἦτον Ἡπειρώτης ὁ Ἀλκίτας οὗτος ὁ Μελέτιος ὅμως δὲν ἀναφέρει τελείως τοῦτον, εἰμὴ ὅτι δὲν ἔζησε πολὺ, καὶ ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρύβαν διάδοχον.

μέρη, καὶ ἐβασίλευον καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος, ὁ δὲ εἰς τὸ ἄλλο. Μετ' ὀλίγον ὅμως ὑπερίσχυσεν ὁ Ἄρύβας, καὶ ἐδίωξε τὸν Νεοπτόλεμον, καὶ οὕτως ἐξουσίασεν αὐτὸς ὅλον τὸ βασίλειον. Ὁ Ἄρύβας λέγουσιν, ὅτι ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἦτον ἀγγινοῦσατος καὶ φιλομαθῆς, καὶ διοικητῆς καλὸς, καὶ ἔννομος, καὶ σαφὸς, ὥστε διόρθωσε πολὺ τὸ βασίλειον, ἐπειδὴ διέταξε νόμους ὠφελίμους, καὶ κριτὰς τῶν πόλεων κατ' ἔτος, καὶ συμβούλειον, καὶ μετέβαλε τὴν διοίκησιν εἰς σχῆμα ἀριστοκρατικόν. Διὰ τοῦτο ἠγάπησαν αὐτὸν οἱ Ἡπειρώται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσάθη ἔνδοξος καὶ λαμπρὴ. Ἐβασίλευσεν ὅμως μόνον δέκα χρόνους, ἀφ' οὗ ἐδίωξε τὸν Νεοπτόλεμον. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὠνομάζετο Τρωϊὰς. Τοῦτο τὸ ὄνομα φαίνεται, ὅτι ἔμεινεν ἐκ τῶν Τρωαδιτῶν, οἳ τινες ἦλθον ἐκεῖ μὲ τὸν Πύρρον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, Ἀλκέταν τὸν δεύτερον, καὶ τὸν Αἰακίδην. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μείνῃ διάδοχος αὐτοῦ ὁ Ἀλκέτας, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτότοκος, ἀλλ' οὗτος ἦτον σκληρὸς καὶ βίαιος ἄνθρωπος, ὥστε δὲν ὑπέφερεν αὐτὸν μήτε ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐδίωξεν ἐκ τοῦ βα-

σιλείου. Ὁ δὲ Αἰακίδης ἦεν βασιλικῆς ψυχῆς ἄνθρωπος· ἥμερος, γλυκὺς, καὶ φιλόανθρωπος· ὅθεν ἀφῆκεν αὐτὸν διαδοχὸν τοῦ βασιλείου ὁ Ἀρύδας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἦτον ὅμως ἀνήλικος, καὶ ἀδύνατος.

§. ιε'. Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐδίωξε πρότερον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀρίδας, κατέφυγεν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν· ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦτον τὸ καταφύγιον αὐτῶν, ὅπου κατέφυγον καὶ ἄλλοι ὕστερον· Ἐγέννησε δὲ ἓνα υἱὸν Ἀλέξανδρου ὀνομαζόμενον, καὶ μίαν θυγατέρα Ὀλυμπιάδα, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον. Καὶ ὁ μὲν Νεοπτόλεμος δὲν ἔζη, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Ἀρύδας· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ἔχων βοηθὸν τὸν γαμβρὸν τοῦ Φιλίππου, ἦλθεν εἰς τὴν Ἠπειρον, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρύδου· τὸν δὲ Αἰακίδην ἐδίωξε. Ὁ Φίλιππος ἐσράτευσε μάλιστα τότε εἰς τὴν Ἀμβρακίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυρίευσεν τὰς τρεῖς ἐπισήμους πόλεις τῆς Ἰασσωπίας, τὴν Πανδοσίαν, Βούγαιτα καὶ Ἐλάτειαν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τότε ἀποικίαι τῶν Ἡ-

λείων, καὶ ἔδωκεν αὐτὰς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον
 τοῦτον, ὡς λέγει ὁ Δημοσθένης (σ). Τότε ἦτον
 εἴκοσι χρόνων νέος ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος, ὁ ὁ-
 ποῖος εἶχε κάλλος θαυμάσιον, ἦτον καὶ ἄξιος,
 καὶ ἐπιφανής διὰ τὸ γένος. Ἔλαβεν ἔπειτα καὶ
 τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα, τὴν θυγατέρα τοῦ
 Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπίδος, ἀδελφὴν τοῦ
 μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀνεψιῶν αὐτοῦ· ἐπει-
 δὴ ὡς εἴρηται, ὁ Φίλιππος εἶχε τὴν ἀδελφὴν
 αὐτοῦ Ὀλυμπιάδα γυναῖκα· ὥστε ὁ μέγας Ἀλέ-
 ξανδρος ἦτον ἀνεψιὸς καὶ σύγχρονος σχεδὸν τού-
 του τοῦ Ἡπειρώτου Ἀλεξάνδρου. Τότε ἦτον ὁ
 Φίλιππος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως·
 ἐπειδὴ εἶχεν ὑποχείριον ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 παρεσκευάζετο νὰ στρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· ἔπεμ-
 ψε μάλιστα δύο στρατηγοὺς, τὸν Ἄτταλον καὶ
 Παρμενίωνα, ὡς προφύλακας. Αὐτὸς δὲ ἐκάλε-
 σεν ἄλλους τοὺς ἐπισήμους τῶν Ἑλλήνων, καὶ
 τῶν ἄλλων φίλων, καὶ ἐώρταζε πολυτελεῶς καὶ
 μεγαλοπρεπῶς τοῦτον τὸν γάμον τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας εἰς τὰς Αἰγὰς πόλιν τῆς
 Μακεδονίας, ἔπου ἦσαν τότε τὰ βασίλεια αὐτοῦ.

(α) Περὶ Ἀλονήσ. Γ΄.

Καὶ τότε ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ γάμου τούτου, καὶ ἔμεινε διάδοχος αὐτοῦ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὡς εἶχον τὰ βασίλεια ταῦτα τῆς Ἠπειροῦ καὶ Μακεδονίας ἀμφότερα βασιλεῖς Ἀλεξάνδρους, καὶ συγγενεῖς πλησιεστάτους (α).

§. ις'. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε ἦτον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀσίαν, οὗτος ὁ Ἠπειρώτης Ἀλέξανδρος, ὅς τις ἤκουε τὰ κατορθώματα ἐκείνου, ἐφιλοτιμήθη, νὰ δοξασθῇ καὶ αὐτός. Ὅθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲν ζράτευμα ἰκανὸν, καὶ ἐκυρίευσεν μερικοὺς τό-

(α) Διόδ. Ις'. γα'. Αἱ Αἴγαι, ἀμφιδύλλουσίτινες, ποῦ ἦσαν. Ὁ Στέφανος λέγει, ὅτι ἦτον εἰς τὴν Κερσόνησον τῆς Θράκης· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἐσφαλμένον· ἢ ἦτον ἄλλη ἐκείνη· διότι ἦσαν πολλαὶ πόλεις Αἴγαι καλούμεναι εἰς διάφορα μέρη. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἀναφέρει μίαν πόλιν εἰς τὴν Παλλήνην Αἴγην καλουμένην. Πολύμν. 123. Ἀλλὰ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον πλησίον τῆς Πέλλας, ἢ ἵποια ὠνομάσθη ὕστερον Ἐδεσσα, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Ἐπειδὴ ὁ Διόδωρος λέγει αὐτὴν Ἐσίαν τῆς Μακεδονίας, διότι ἐκεῖ ἔθαπτον τοὺς βασιλεῖς, καὶ αὕτη ἦτον ἡ ἀρχαιοτάτη καθέδρα τῆς Μακεδονίας. Ἦτον δὲ ἐκεῖ, ὅπου εἶναι τὴν τῶρα τὰ Βοδεναί· ἢ δὲ Πέλλα, ἐκεῖ, ὅπου εἶναι τὰ Γιανιτζά.

πους και πόλεις τῆς Λευκανίας· ἐπειδὴ δὲν ἐ-
 πέρασε κατ' εὐθείαν εἰς τὰ Τάραντα, ἀλλὰ διὰ
 τοῦ ρενουῦ μεταξύ Σικελίας και Ἰταλίας, και
 ἀπεδίῳασε τὸ ἐσράτευμα εἰς τὸν κόλπον Ποσειδω-
 νιάτην, ὃ ὁποῖος λέγεται τώρα κόλπος τοῦ Σα-
 λέρνου, ὅπου ἦτον ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν (α).
 Οἱ δὲ Λευκανοὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐμποδίσω-
 σι τὴν ὀρμὴν αὐτοῦ, και ἔκραξαν εἰς βοήθειαν
 και τοὺς Σαυνίτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τότε ἔθνος
 δυνατὸν, και ἐσυνορεύοντο μὲ τοὺς Λευκανοὺς.
 Ἄλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκησεν αὐτοὺς, και ἀνέ-
 βαινε πρὸς τὴν Ῥώμην. Ὅθεν ἐσράτευσαν και οἱ
 Ῥωμαῖοι κατ' αὐτοῦ. Δὲν ἐπολέμησαν ὅμως,
 ἀλλὰ δὲν ἰξεύρομεν διὰ ποίαν αἰτίαν ἔκλεισαν εἰ-
 ρήνην, και ἐπέσρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν
 Ἡπειρον. Δὲν ἰξεύρομεν και τὰς συνθήκας τῆς
 εἰρήνης ταύτης, ὅμως φαίνεται, ὅτι ἦσαν πρὸς
 ὄφελος τοῦ Ἀλεξάνδρου· διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἦ-
 σαν ἀδύνατοι τότε, και κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ
 Λιβίου Τίτου, ὁ Ἀλέξανδρος κατώρθωσε τὸν

(α) Ὁ Μελέτιος λέγει τούτους Λουκανεὺς, ἀπὸ τοῦ
 Λατινικοῦ Loucania. Οἱ Ἕλληνες ὅμως λέγουσιν αὐτοὺς
 Λευκανοὺς, και Λευκανίαν τὴν χώραν. Ὁμοίως λέγει και
 τοὺς Βρεττίους, Βρουτίους. Ἐν Ἡπειρῷ. Τόμ. Β'. σελ. 263.

σκοπόν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ, ὡς νομίζουσι τινες, εἶχε σκοπόν, νὰ κυριεύσῃ ὅλα τὰ δυτικά μέρη, καθὼς ἐκυρίευσεν τότε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τὰ Ἀσιατικά. Καὶ ποῖος ἰξεύρει ἂν δέν εἶχον τοιαύτην συμφωνίαν μὲ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον· νὰ ὑποτάτῃ αὐτὸς κατ' ὀλίγον τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, εἰς ταπεινώσειν τῶν Καρχηδονίων, ἕως νὰ ὑποτάξῃ ἐκεῖνος τὴν Ἀσίαν· ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα εἶχε σκοπόν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἀφ' οὗ δηλαδὴ κυριεύσῃ τὴν Ἀσίαν, νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ ὑποτάξῃ ὅλην τὴν τότε ἐγνωσμένην γῆν (α). Ἡ ἐγνωρίζουσα οὗτος τὸν σκοπὸν ἐκεῖνου, καὶ ἤθελε νὰ προφθάσῃ, νὰ κυριεύσῃ αὐτὸς τὰ δυτικά μέρη. Καὶ ἂν ἐγένετο τοῦτο, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἡ οἰκουμένη δύο Ἀλεξανδρῶν βασιλεῖς. Διὰ τοῦτο ἴσως ἔκλεισεν εἰρήνην, ἕως νὰ ἐτοιμασθῇ πάλιν· ἐπειδὴ μὲ μίαν ἐκστρατείαν δέν ἐγένετο τοῦτο, κατὰ τὰς τότε δυνάμεις τῆς Ἡπείρου. Διότι ὁ

(α) Τοιαύτην προσαγτὴν ἐγγράφον ἔδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Κρατερὸν πρὶν ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ὁ Περδίκας δέν τῆ θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν γνώμην ταύτην, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ Διόδωρος. ΙΗ'. δ'.

μέγας Ἀλέξανδρος εἶχευ Ἑλληνας συμμάχους, ἐπολέμει μὲ βαρβάρους, καὶ πανταχοῦ εὗρισκεν ἄπειρα πλούτη. Οὗτος ὁμῶς ἔπρεπε νὰ πολεμῇ μὲ Ἑλληνας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἤκμαζον οἱ τύραννοι τότε, Διονύσιος καὶ ἄλλοι, καὶ ἅπασα ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία ὠνομάζετο τότε μεγάλη Ἑλλάς. Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ εὗρισκῃ πανταχοῦ πλῆθος ἄπειρον ἀνδρείας καὶ τέχνης πολεμικῆς, καὶ εὐδειαν καὶ δυσυχίαν χρημάτων. Διὰ τοῦτο εἶπεν ὕστερον ἐκεῖνος τὸ ἀπόφθεγμα, ὅτε ἤκουε τὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἤρε γυναῖκας εἰς τὴν Ἀσίαν· αὐτὸς δὲ ἄνδρας, εἰς τὴν Ἰταλίαν.

§. ιζ'. Μετ' ὀλίγου καιροῦ, ὅτε ἔκτιζεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τὴν Ἀλεξάνδρειαν, οἱ Ταυραυτίνοι τῆς Ἰταλίας, Ἑλληνες οὗτοι, εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς γείτονας αὐτῶν Λευκανοὺς καὶ Βροστίους, καὶ ἐκάλεσαν τὸν Ἀλέξανδρον εἰς βοήθειαν. Ἐκεῖνος δὲ ἠρώτησε τὸ μαυτεῖον τῆς Δωδώνης, ἂν εἶναι συμφέρον νὰ περάσῃ πάλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, ὁ ὁποῖος εἶπε, νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὴν πόλιν Πανδοσίαν, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀχέρυντα ποταμὸν. Ἡ δὲ πόλις Πανδοσία, καὶ ὁ Ἀχέρων ποταμὸς ἦσαν εἰς τὸ

κέντρων τοῦ βασιλείου αὐτοῦ. Ὄθεν ἐνόμισεν, ὅτι ἐκεῖ μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ, ἢ νὰ φουρευθῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπέρασε πάλιν τὸ δεύτερον μὲ πολλὴν προθυμίαν, καὶ χωρὶς ὑποψίας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἦτον δὲ καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Λευκανῶν πόλις Πανδοσία, ὡς προείπομεν, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ ἐκείνην τὴν Πανδοσίαν καὶ τὸν Ἀχέροντα ἔλεγεν ὁ χρησμὸς. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως δὲν ἔξευρεν, ὅτι εἶναι καὶ ἐκεῖ τοιαῦτα ὀνόματα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπολέμει, καὶ ἐνέκησεν εἰς πολλὰς μάχας τοὺς Λευκανοὺς καὶ Βρεττίους, ὥστε ἐκυρίευσεν πάλιν πολλὰς πόλεις· τὴν Ἡράκλειαν, ἀποικίαν τῶν Ταραντίνων, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λευκανοί· τὴν Κωσεντίαν, μητρόπολιν τῶν Βρεττίων· τὴν Σίπουτον, Τερίναν καὶ ἄλλας πολλὰς τῶν Λευκανῶν, Βρεττίων καὶ Μετσαπίων. Ἐπειτα ἔπεμψεν ἀπὸ αὐτὰς τριακοσίας ἐπισήμους φαμιλίας εἰς τὴν Ἠπειρου, ὡς ἐνέχυρα.

§. ιη'. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθε πλησίον τῆς Πανδοσίας, ὅπου ἦσαν τρεῖς λόφοι ὑψηλοὶ καὶ ἔχει μακρὰν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Οἱ λόφοι οὗτοι ἦσαν ὡς τρεῖς κορυφαὶ ἐνὸς ὄρους μικροῦ, εἰς τὰ σύνορα τῶν Λευκανῶν καὶ Βρεττίων. Ἡ

δὲ Πανδοσία ἦτον εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, ἣ ὁποῖα εἶχε τεῖχος καλὸν καὶ σερεὸν, καὶ ἄλλα ὀχυρώματα, διότι ἦτον φρούριον. Καὶ πλησίον αὐτῆς ἔτρεχεν ὁ ποταμὸς Ἀχέρων· τὰ δὲ πέριξ ἦσαν πεδιάδες. Ἐκεῖ λοιπὸν, διαιρέσας τὸ στρατεύμα αὐτοῦ εἰς τρία μέρη, ἐστρατοπέδευσεν εἰς τοὺς τρεῖς λόφους, ἔχων σκοπὸν ἴσως, νὰ σενωχωρήσῃ τὸ φρούριον, ἢ νὰ ἤμπαρῇ νὰ προσβάλλῃ ἐκεῖθεν ὅπου θέλει. Εἶχε δὲ εἰς τὸ στρατεύμα αὐτοῦ ὡς διακοσίους Λευκανοὺς ἐξωρισμένους, τοὺς ὁποίους ἐξώρισαν οἱ ἄλλοι πολῖται, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς αὐτὸν ἐναντίον τῆς πατρίδος αὐτῶν. Ἄυτοὶ λοιπὸν ἦσαν ὅλοι εἰς τὸ ἕνα στρατόπεδον, ἐπειδὴ τοὺς ἐνόμιζε πιστοὺς καὶ τοὺς ἀφῆκεν ὅλους εἰς ἕνα μέρος. Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι ποτὲ δὲν εἶναι ἀξιοιοιαύτης πίσεως, καὶ μάλιστα εἰς παρομοίας κρίσεις περιστάσεις. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἦτον οὕτως εἰς τὰ ὑψώματα ἐστρατοπεδευμένος, ἔχων καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς τρία μέρη διηρημένην, συνέβησαν ἐξαίφνης βροχαὶ ῥαγδαῖαι καὶ ἀδιάκαποι, ὥστε ἐπλημμύρησαν αἱ μεταξύ τῶν στρατοπέδων κοιλάδες, ἀπέκοψαν τὴν κοινωνίαν αὐτῶν, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ βοηθηθῶν ἀνα-

μεταξύ των. Ὄθεν ἤϊραν οἱ ἐχθροὶ ἀρμόδιον τῶν καιρῶν, καὶ ὤρμησαν ἐξαίφνης τὴν νύκτα εἰς τὰ δύο στρατόπεδα, ὅπου δὲν ἦτον ὁ βασιλεὺς, καὶ κατεσκόρπισαν αὐτά. Ἐπειτα κατεγίνοντο, νὰ περικυκλώσωσι τὸ τρίτον στρατόπεδον, ὅπου ἦτον ὁ βασιλεὺς. Οἱ δὲ διακόσιοι ἐξωρισμένοι Λευκανοὶ, οἱ πῖσοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μισθοφόροι, ἔπεμψαν εὐθύς κήρυκα πρὸς τοὺς συμπολίτας αὐτῶν, ὑποσχόμενοι, νὰ φονεύσωσι τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ νὰ τὸν παραδώσωσι εἰς αὐτοὺς ζωντανόν, ἂν τοὺς συγχωροῦν νὰ ἐπιτρέψωσι εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν. Τοῦτο ὅμως ἐφανερώθη ὑσερον, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔξευρε τὴν ἐπιβουλήν, μήτε ἄλλοστις. Διὰ τοῦτο δὲν εἶχεν ὑπόψιν, νὰ προφυλαχθῆ.

§. ιθ'. Εἰς τοιαύτην θλιβεράν κατάστασιν κατήντησεν ἡ τύχη τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὔτε τῆς τύχης τὴν καταδρομὴν ἐφοβήθη, οὔτε τὴν κύκλωσιν τῶν ἐχθρῶν· ἀλλ' ἔδειξε τὴν Ἡπειρωτικὴν καὶ ἠρωϊκὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν παρρησίαν τοῦ νοῦς, τὴν χρησιμωτάτην, καὶ ἀναγκαιοτάτην, καὶ σωτηριωδεστάτην εἰς τοὺς τοιούτους κινδύνους. Ἐσύναξεν εὐθύς ὅσους Ἡπειρώτας ἐδυνήθη, καὶ ἤρριμῃσεν ὡς λέων εἰς